

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

§. 2.

DISTINCTIVS ADHVC explicavit Christus D. N. hanc Vocationis rationem duabus propositis parabolis, in quibus cœlorum regnum comparat cum duabus rebus magnę in hoc mundo æstimationis & pretij: quas parabolis non toti plebi, sed priuatim suis discipulis dixit, lectatoribus Evangelicę ac Religioſę perfectionis, de qua in illis agebat.

1 Mat. 13. 44
PRIMUM ait, a. *Simile esse regnũ cœlorum theſauro abſcondito in agro: quę inuenit homo abſcõdit, & pro gaudio illius vadit, & vendit vniuerſa quę habet, & mit agrũ illũ, vt theſaurum ſimul cum agro poſſideat.* Quis autę ager ille eſt, niſi ſtatus Religioſus? qui in ſpecie externa vilis apparet, & contemptus, & mundi oculis ſterilis, alper, & inutilis: intus autę continet ipſum Regnum cœlorum, Iuſtitiam, Pacem, & Gaudium in Spiritu S. de quo idẽ Saluator dicit b. *Regnũ Dei intra vos eſt.* Per hunc agrum pluriſimi homines tranſeunt, quorum, exterius tantum aſpicientes, nihili faciunt; potiũs eum fugiunt quod inſinuauit Dauid dicens: *cui videbãt me foras fugerunt à me; obliuioni datus ſum tanquã mortuus à corde. Factus ſum tanquã vias perditũ, & inutile.* Sed nõ ideo aliquis homo, qui theſaurum illum, etiã ſi valde in agro illo abſconditũ, inueniat: Non quidẽ indiſtriã ſuã, aut oculorũ acumine; ſed quia Deus, cuius theſaurus ille eſt, cœleſti tuo lumine ita illum illuſtrauit, vt inuenire theſaurum poſſet. Tantoq; ſpirituale gaudio ex eo aſpectu & inuentione afficitur: vt ſtultim omnia, quę habet, vendat; totiq; mundo renũciat: vt ſacrę Religionis gratiã ſibi cõparet: quia tantus theſaurus non poteſt, niſi omnibus, quę habet, venditis, comparari: iuxta eiũdem Saluatoris ſententiã dicentis: *d qui mortem nũciat omnibus, quę poſſidet: nõ poteſt meum eſſe diſcipulus.* etiã ſi .n. plurima eum poſſideat, omnia tamẽ pauca cenſentur ſi ad agrũ tantũ continentẽ theſaurũ cõferantur, ideoq; quidquid omnino habet, nulla parte ſibi retẽta, ab eo erigitur: ipſe verò magna animi ſui voluptate id totum tradit, nihili faciens quidquid dederit: cum aduertat, multò plura ſine comparatione, ſe recipere, iuxta illud Salomonis: *e ſi dederit homo omnem ſubſtantiã domũ ſuã pro alicuius elione, quaſi nihil deſpiciet eam.* Et quid mirum quod eam reputet nihil, cum ea cœleſtem quærat ſapientiam? de qua idem Sapiens dixit, *ſ quod eum theſaurus ſit hominibus inſinitus:* eius enim bonorum ac diuitiarum nõ eſt numerus nec pondus: ſufficit enim, quod ſecum habeat Chriſtum D. N. in quo ait apoſtolus *e omnes theſauros ſapientię & ſcientiã Dei abſconditos.* Qui renũciantibus ipſius amore theſauris temporãlibus, maximam cœleſtium ſuorum theſaurorum partem largitur. Nec vacat myſterio, quod Seruator noluit non dixerit: hominem emiſſe theſaurum; ſed agrum. Nam theſaurus nec emi poteſt, nec poſſideri, niſi cũ agro, in quo ille continetur. Quare ſi Deus ad perfectionis ſtatum te vocat, manifefſtando theſaurum ſanctiſſimę pacis & gaudii, in eo exiſtentis; nõ poteris illum obtinere, niſi agrum ipſarũ emas.

b Lu. 17. 21.

c Pſ. 139. 12.

d Luc. 14. 33.

e Cant. 8. 7.

f Sap. 7. 14.

g Colo. 2. 3.

Religiosum statum amplectendo: in quo per ipsius Religionis exercitia bene sodas, vt inestimabilibus diuitijs in ea latentibus copiosius frui possis. Sed quoniam nouit ipse Dominus periculum, huic Vocationi imminens, si obliqua causa & necessitate thesaurus ille manifestetur: ait hominem, qui thesaurum inuenit, eum abscondisse, hoc est, quod viderat, & inuenerat occultasse, nec in dicasse carni & sanguini, nec filijs huius sæculi, qui semper conantur, Vocationem Dei ad Religionem, impedire. Quare nullo eis dato signo, quod thesaurum inuenisset; ne impedire eum conarentur: dedit omnia, quæ habebat, vt bonum tutò possideret, quòd ad eò diligebat, tantique faciebat.

Mox subiicit Christus D. N. alteram parabolam, qua idem h. *celorum re* quæ dixit esse simile homini negotiatori quædens bonas margaritas; & inuenta vna preciosa, abiit, & vendidit omnia, quæ habuit, & emit eam. Nec sine causa in priori parabola nõ dicitur homo ille quæsiuisse thesaurum, sed inuenisse: insinuat enim ex tempore & casu quodam fuisse illi ostensum. In posteriori autè, quæ preciosam inuenit margaritam, anxie & sollicitè bonas margaritas quærens; vtraque autem parabola in dican tur duo hominum genera, quos Deus D. N. hoc vocationis modo ad Religiosum statum vocat; quosdã nihil omnino cogitantes de perfectione Christiana quærenda, eò quòd valde sint negligentes in obsequio diuino; sed ipse Dominus, eorum commiseratione motus, repente cælestis lucis radio eos illuminat, ac thesaurum ostendit ipsis valde absconditum: in quo misericordie suæ magnitudinem erga eos manifestat, iuxta suã promissionem, qua dixit: *inueniatis sem à non quærentibus* margaritam appariis eis, qui me non interrogabant. Alij tamen instar negotiatorum hanc anxie quærunt bonas virtutum margaritas, quibus diuites euadant; & exemplo seculari statu pia opera exercent, optantes, Christianam perfectionem obtinere: quorum Christus D. N. videns pium conatum ac desiderium commouent; nonaque luce ostendit vnicam eamque preciosam Religionis margaritam, tantam eis communicans huius margaritæ opinionem, vt vendant quæcunque habent, quòd eam sibi emere possint; idq; eò maiori conatum & sollicitudine faciunt, quòd clariùs aduertunt eius pulchritudinè & præclariorum. Primi vident thesaurum; sed in agro absconditum: quia non factis iam amplitudinem assequuntur; & exiguum habent dulcedinis eius experientiam: secundi autè margaritam vident planè apertã, & extra suã conchã: experis. n. *Institiã, Pacem, & Gaudium*, vitæ verè Christianæ, accedit noua lux & experientia maioris abundantie & Excellentie, quæ in ipsa est vita Religiosa, quæ (vt supra cepim? insinuate) valde eminenter appellatur *vnica & preciosa margarita*. Margarita est, eò quod eius origo è cælo sit, ex rore gratiæ cælestis in cõcha recollèctæ vitæ, recepto in medio turbatissimi maris huius mundi. Est preciosa, quia nihil est in terra, quòd possit eam illa conferri: k & omne

h. Mar. 13. 45

Ro. 10. 20
Isai. 65. 1.

Ca. 6. ad fin
Lyranus.
Plinius lib.
9. c. 35.

k Sap. 7. 9.

aurum in comparatione illius est arena exigua. Et tanquam lutum assimilatur a genti in conspectu illius. Est unica, eò quod vnione in rebus omnibus sume diligit, vnicens corda ad summum illud bonum quærendum, de quo dicit Saluator, *Martha, Martha sollicita es, et turbas te magna plurima; porro vnica est necessarium.* Vita enim læcularis etiam lustorum multis rebus, quas habere desiderat, occupatur; & curis eas obtinendi turbatur. At vita Religiosa querit, nisi vnicum finem; omnemq; Religiosos coniungit, vt per exequutionem eorundem mediorem, ad eum perueniant, cui preciosæ margaritæ virtutum omnium margaritæ coniungunt: omnes enim illas exercet, & omnes vicissim eandem exornant, eiusq; præstantiam & valorem extollunt: quæ admodum enim S. Ioannes dixit: *duodecim portas cali: esse ex singulis margaritis sed singulas tamẽ margaritas ornatas esse duodecim alius in argenti: ita vnicaq; religio est vna preciosæ margarita, propter vnitionem, qua ad eandem finem per eadem media tendunt: sed vnicaq; tamen exornatur multitudine reliquarum margaritarum aliarum virtutum, quæ connectuntur leuenti in charitate quæ est vinculum perfectionis & ita omnes coniungit.*

Luc. 10. 41

in Apo. 21. 21
Vnde Rib.
tam ibi.

in Colo. 3. 14
S. Bernard.

PRÆCIARE S. Bernardus rem hanc totam explicuit in quodam sermone super hanc parabolam, dicens: quæ est ista preciosæ margaritæ? nonne religio sancta, pura, & immaculata? in qua homo viuunt purius, cadit rarius, legit velocius, incedit cautiùs, irroratur frequentius, quiescit lecutius, moritur fiducius, purgatur citius, premiatur copiosius? O Religio gloriosè mirabilis! Quæ mens cogitare, quis intellectus plene cognoscere, quæ lingua humana te poterit sufficienter & dignè extollere: hæc est enim, frater mei, quæ miserante Deo, peccata remittit, & reparat paradysum; quæ inimicum sanat hominem, & tristem exhilarat, vitam de interitu reuocat, fabricam reformat, viresque & gratiam abundantiorẽ refundit: hæc respicit avaritiam, horret luxuriam, fugit furorem, calcat superbiam, linguam continet, componit mores, odit malitiam, excludit nequitiam; cogitque honorem, Dei amore omnia libenter sufferre. O Religio virtutibus ornata! margarita præfulgida & Sole splendidior! quid noui de te referam? omnia enim ligata tu soluis, omnia soluta ligas: Omnia aduersa tu mitigas, omnia desperata tu animas. O Religio rutilantior auro, Sole splendidior. Per spiritum cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, pauperes exhilarantur. Tu de superbis humiles facis; de golosis sobrios, de crudelibus misericordes; de iracundis pacificos; de luxuriosis pudicos; de inobedientibus obediẽtes; de osoribus facis in fraterna dilectione feruentes. O vita mirabilis! vallis plena virtutibus, paradysus deliciarum, habitaculum Deorum, vita Angelorum, vita beata! tu scala Iacob, quæ animas perducit ad paradysum; tu via regia paradisi, quæ homines perducit ad patriam; tu stadium

conce-

concertantium, luctatorumque bene currentium, & perducis ad altas coronas. O porta præclarissima, per quã in sanctam ciuitatem intratur: per quam regnum caelorum rapitur & possidetur. Tu ducis ad æterna gaudia, & ad terram semper viuentium. O homo fuge homines: Religionem elige, & saluaberis. ingredimini in sanctam: hanc habitationem: ad quam vocat vos magni consilij Angelus, & illuminabit vos filios Dei per condignam satisfactionem. Hæc S. Bernardus, cuius conclusio fructus est prædictorum in hoc capite. Si enim hoc te Deus beneficio affecit, vt margaritæ huius preciosæ pulchritudinem, & ingens precium absconditi in agro theatri, & immentas diuitias cuius Regni Dei, eius Iustitiæ, pacis & gaudij in Spiritu sancto, tibi reuelare dignatus sit: statim debes obedire te per ad eò iucundam viam vocanti, relinquens res omnes, vt bonum illud assequaris, quod tibi manifestat.

CAPVT IX.

VOCATIO DIVINA SOLET SANCTITATIS PACIS,

*Et Gaudij inundationes qua in Religione sunt, manifestare: vt homines ad eam ingrediendam permo-
ueantur.*

QUM LVX COELESTIS ijs, quos ad Religiosum statum vocat, aperire soleat excellentias & præstantiã, quas a *Regnum Dei* in se continet: opportunum erit, easdem hic explicare, ostendendo in particulari quod spectat ad *Iustitiam* & *Sanctitatem*, quam ipse status sectatur, & pacem, gaudiumque in *Spiritu sancto*, quod illum comitatur. Nam & ipsa diuina vocatio solet denuo communicari, ac valde corroborati lectione librorũ, in quibus huiusmodi excellentiæ sunt explicatæ. Quibus vt fides adhibeatur, non erit nosse: Spiritum sanctum esse huius Regni Regem ac gubernatorem, quod singulari cura & prouidentia gubernat, iuxta promissionem per *Isaiã* factam, quod Religio ipsius gubernationi subiecta habitura esset b *Iustitiam* ad eò abundanter, *sicut gurgites maris*, & pacem ad eò copiosam, *sicut ingens aliquod flumen*. Quod si ex vnus contrarij proprietatibus licet alterius qualitates cognoscere: licebit dicere, quod quemadmodum in mundo duplex est diluuium illam submergens: alterum peccatorum, alterum pœnarum, tribulationum ac miseriarum sicut in capite quarto est dictum: ita in Religione duplex aliud sit diluuium ijs, quæ in mundo sunt contraria: alterum Iustitiæ & Sanctitatis; alterum Pacis & Gaudij in Spiritu sancto. Aperta. n. fuit diuinæ misericordiæ abyssus, & ipseus cæli portæ, aduentu filij Dei in modum, qui e *consummatio abbreviata*, ait *Isaias*, *mundabit Iustitiam*, pluui

a *Roma. 14.*
7.b *Isaiã. 48.*
18.c *cap. 10. 21.*